

ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ο Θ. Π. Ζαφειρίου σε πρώτο πρόσωπο

Επιμέλεια: Τίνα Πανώριου

Ο Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου γεννήθηκε το 1952 στην Αθήνα. Κατάγεται από την Λάρισα. Σπούδασε Νομικά στην Αθήνα και την Γερμανία. Από το 1985 έως το 2013 εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών. Έχει εκδώσει 22 ποιητικές συλλογές. Σε δίγλωσση έκδοση (Ελληνικά και γαλλικά σε μετάφραση της Janine Kaminski) έχει εκδώσει την ποιητική σύνθεση Φτού Ξελεφτερία (1, 2, 3! Délivrance). Από το 2002 συνεργάζεται με το Γαλλόφωνο περιοδικό «Δύχνος», που εκδίδεται στη Γαλλία (παλαιότερα σε έντυπη και νυν σε ηλεκτρονική μορφή) από την Έδρα Αρχαίων και Νέων Ελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου της Aix-en-Provence.

Το έναυσμα για να γράψω το βιβλίο *Η ανορθογραφία των τραίνων* ήταν πρώτα απ' όλα η μελαγχολία που μου προκαλεί η εξέλιξη της γλώσσας, η οποία, εκτός του γενικού προβληματισμού γλωσσολογικού και κοινωνικού ενδιαφέροντος, προσωπικά μου υποδεικνύει ότι, κυρίως λόγω ηλικίας, βρίσκομαι πλέον και εκτός εποχής. Ήμουν ακόμη νέος όταν καταργήθηκε το πολυτονικό. Σιγά σιγά, και κατά την καβαφική ορολογία «ανεπαισθήτως», κατίσχυσε και η απλοποίηση της ορθογραφίας. Κυρίως για λέξεις που μεταγράφονται από άλλες γλώσσες.



Μακάρι να 'ταν όμως μόνο αυτό το «δυστύχημα». Άλλωστε και ο Σεφέρης «τρένο» το γράφει ήδη το 1940 στο ποίημά του *Αφήγηση*. Το πρόβλημα αρχίζει όταν η λεγόμενη εξέλιξη γενικότερα δεν σημαίνει εν ταυτώ και βελτίωση. Σε πολλές περιπτώσεις συμβαίνει το αντίθετο. Στην περίπτωση των ελληνικών σιδηροδρόμων φερ' ειπείν. Σ' έναν αιώνα μονής γραμμής σε όλο το σιδηροδρομικό δίκτυο της Ελλάδας είχαμε δύο μεγάλα σιδηροδρομικά δυστυχήματα, ένα στην Πελοπόννησο το 1968 και ένα στην Θεσσαλία το 1972. Με τη διπλή γραμμή και την αναγγελθείσα τηλεδιοίκηση νομίσαμε ότι αυτά ήταν παρελθόν. Αλλά να τώρα που είχαμε ένα πολύ χειρότερο. Και μαζί με τον φυσικό υπαίτιο μάθαμε και για συμβάσεις -ημιτελείς; ατελείς; ατέλειωτες; ατελειώτες; 'Η απλώς επωφελή... τραινάριασμα).

Κυριαρχο συναίσθημα που με διακατέχει ένα και μόνο. Θλίψη. Αφενός επειδή εις πείσμα του λεγόμενου εκσυγχρονισμού, η σωτήρια τεχνολογία, είτε από δόλια διαχείριση είτε από ασύγγνωστα λάθη, ακόμη να τεθεί εν Ελλαδιστάν σε λειτουργία. Αφετέρου λόγω της συνειδητοποίησης ότι και τα λεγόμενα άψυχα πράγματα έχουν πεπερασμένο χρόνο ύπαρξης. Και τα αγαπάμε και τα πενθούμε σαν τους ανθρώπους μας, όταν φθάνει η στιγμή ν' αποσυρθούν απ' τη ζωή μας.

Τα δυστυχήματα με παρεκίνησαν να τα μνημονεύσω στιχουργικά. Προσωπικά βιώματα, όμως, όπως το πρώτο ταξίδι μου στο εξωτερικό με τρένο ή και ξένα, στα οποία συμμετείχα συνταξιδεύοντας τρόπον τινά ως μάρτυς, με ενέπνευσαν. Τα συμπεριέλαβα όλα αυτά και μάλιστα κάπως ανάμεικτα, και για να απαλύνω κατά κάποιο τρόπο τη βαριά ατμόσφαιρα των δυστυχημάτων και των εξ αυτών συνεπειών.